

บทที่ 2

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เนื่องจากการสอบหรือการวัดผลมีความสำคัญเกี่ยวกับการสอน ดังนั้น การสอบจึงเป็นสิ่งที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการสอนจัดให้มีควบคู่ไปกับการสอนตลอดเวลาเพื่อเป็นเครื่องมือการสอนในการสอบแต่ละครั้งจำต้องสร้างหรือใช้เครื่องมือในการสอบให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของการสอบที่ได้ตั้งไว้

ดร.ชวาล แพรัตกุล ได้เสนอวัตถุประสงค์ของการสอบที่น่าสนใจไว้ 5 ประการดังนี้

1. สอบเพื่อจัดตำแหน่ง (Placement) คือการสอบเพื่อเปรียบเทียบผลระหว่างเด็กแต่ละคน กับเพื่อน ๆ ทั้งหมดเพื่อให้รู้ว่าเด็กแต่ละคนมีความรู้ความสามารถตรงระดับไหนของกลุ่มวงการศึกษาปัจจุบันใช้การสอบเพื่อวัตถุประสงค์นี้สองประการคือ สอบคัดเลือก (Selection) กับสอบจำแนก (Classification) เช่น การสอบที่นับคะแนนเป็นหน่วยกิต (Credit) ควบกับระดับ (Grade) A - B - C - D - F

2. สอบเพื่อวินิจฉัย (Diagnosis) คือสอบเพื่อค้นหาสมรรถฐานว่า เด็กคนนี้เก่งหรือไม่เก่งวิชานี้ เนื่องจากสาเหตุใด เป็นการนำสมรรถภาพชนิดหนึ่งของเด็กคนหนึ่งไปเทียบกับสมรรถภาพอื่น ๆ ของเด็กคนนั่นเอง

3. สอบเพื่อเปรียบเทียบ (Assessment) คือการสอบเพื่อวัดดูว่าเด็กแต่ละคน หรือนักเรียนแต่ละห้อง งามพัฒนาขึ้นจากเดิมเท่าใด เป็นการเปรียบเทียบสมรรถภาพของตนเอง

4. สอบเพื่อพยากรณ์ (Prediction) คือการสอบเพื่อใช้คะแนนของเด็กไปทายว่าเขาควรจะได้เรียนอะไรจึงจะสำเร็จ เช่น เด็กเก่งคณิตศาสตร์ควรให้เรียนแผนกวิทยาศาสตร์ เป็นต้น

5. สอบเพื่อประเมินค่า (Evaluation) คือการสอบเพื่อเอาคะแนนไปประเมินค่าหรือตีราคาการศึกษาเป็นส่วนรวมว่า หลักสูตร วิธีสอน หรือโรงเรียน มีความสามารถให้การศึกษแก่เด็กปานใด ถึงระดับที่กระทรวงปรารถนาหรือไม่ โดยการนำผลการสอบของชั้นหรือของโรงเรียน

หนึ่งไปเทียบกับโรงเรียนอื่น ๆ ในกลุ่มเดียวกัน หรือจะนำไปเทียบกับชั้น กับโรงเรียนมาตรฐานที่กำหนดไว้ เพื่อให้ครูและนักเรียนพบสภาพความเป็นจริง จะได้ปรับตนเองให้ดียิ่ง ๆ ขึ้น¹

สำหรับการสอบภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้น เดวิด พี แฮริส (David P. Harris) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการสอบไว้ดังนี้

1. เพื่อตัดสินความพร้อมของนักเรียนในการที่จะเรียนรายวิชา
2. เพื่อจัดแบ่งนักเรียนแต่ละคนให้เข้าห้องเรียนทางภาษาตามความเหมาะสม
3. เพื่อวินิจฉัยว่านักเรียนแต่ละคนเก่งหรือไม่เก่งในทักษะใด
4. เพื่อวัดความถนัดในการเรียนของผู้เรียนแต่ละคน
5. เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน
6. เพื่อประเมินประสิทธิภาพในการสอน²

เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ของการสอบหรือวัดผลการศึกษา จำเป็นที่จะต้องมามีเครื่องมือหรือเทคนิคที่เหมาะสมใช้ในการสอบด้วย ดร.ชวาล แพร์ตกุล ได้เสนอเครื่องมือและเทคนิคสำหรับวัดผลการศึกษาไว้หลายแบบ เช่น แบบสอบ (Test) การจัดอันดับคุณภาพ (Rating Scale) แบบสอบถามและแบบสำรวจต่าง ๆ (Questionnaire and Checklist) การสังเกต (Observation) การสัมภาษณ์ (Interview) การบันทึกย่อและระเบียบสะสม (Anecdotal record and Cumulative record) ฯลฯ³ เป็นต้น

เครื่องมือหรือเทคนิคสำหรับวัดผลที่มีความสำคัญและใช้มากที่สุดในการศึกษาก็คือ แบบสอบ ดร.ชวาล แพร์ตกุล ได้ให้ความหมายของแบบสอบว่า "แบบสอบ คือชุดของคำถามหรือกลุ่มงานใด ๆ ที่สร้างขึ้นเพื่อชักนำให้ผู้ถูกสอบแสดงพฤติกรรมบางอย่างใดอย่างหนึ่งออกมา ให้ผู้สอบสังเกตได้หรือวัดได้"⁴

¹ ชวาล แพร์ตกุล, เทคนิคการวัดผล, หน้า 21-24

² David P. Harris, Testing English as a Second Language (New York : McGraw Hill Book Co., 1969), pp.2-3.

³ ชวาล แพร์ตกุล, เรื่องเดิม, หน้า 75.

⁴ เรื่องเดิม, หน้าเดิม.

ในการสอบภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้น ได้มีผู้แบ่งแบบสอบเป็นหลายประเภท รีเบคก้า เอ็ม วาเลตต์ (Rebecca M. Valette) แบ่งแบบสอบออกเป็น 4 ประเภทคือ แบบสอบความถนัด (The Prognostic Test or The Aptitude Test) แบบสอบความก้าวหน้า (The Progress Test) แบบสอบผลสัมฤทธิ์ (The Achievement Test) และแบบสอบสมรรถนะ (The Proficiency Test)¹

เดวิด พี แฮร์ริส (David P. Harris) แบ่งแบบสอบออกเป็น 3 ประเภท ตามวัตถุประสงค์ของการสอบได้แก่

1. แบบสอบสมรรถนะ (General Proficiency Test) คือแบบสอบที่วัดว่าผู้เรียนแต่ละคนมีความสามารถเพียงใดในขณะที่ทำแบบสอบนั้น โดยไม่คำนึงถึงว่าเขาได้เรียนรู้อะไรมาบ้างก่อนสอบ ความสามารถนี้อาจเป็นผลจากประสบการณ์การเรียนรู้ที่เขาได้เคยผ่านแล้วและเก็บสะสมไว้
2. แบบสอบผลสัมฤทธิ์ (Achievement Test) คือแบบสอบที่วัดว่าผู้เรียนแต่ละคนมีความสามารถในทักษะนั้น ๆ มากน้อยเพียงใดภายหลังจากที่ได้เรียนไปแล้ว
3. แบบสอบความถนัด (Aptitude Test) คือแบบสอบที่วัดว่าผู้เรียนแต่ละคนมีความถนัดในทักษะใด หรือเหมาะสมที่จะเลือกเรียนรายวิชาใด เพื่อที่จะสำเร็จได้²

เจ โดนัลด์ โบเวน (J. Donald Bowen) กล่าวว่า "ครูส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับแบบสอบ 2 ประเภทคือ แบบสอบผลสัมฤทธิ์ และแบบสอบสมรรถนะ"³ และให้คำอธิบายเกี่ยวกับแบบสอบทั้ง 2 ประเภทไว้ดังนี้

แบบสอบผลสัมฤทธิ์ (An Achievement Test) คือแบบสอบที่วัดว่านักเรียนเรียนรู้สิ่งที่ครูสอนไปแล้วมากน้อยเพียงใด

แบบสอบสมรรถนะ (A Proficiency Test) คือแบบสอบที่วัดว่านักเรียนมีความรู้วิชานั้นหรือทักษะนั้นทั้งหมดมากน้อยเพียงใด โดยไม่คำนึงถึงสิ่งที่ครูได้สอนไปแล้ว

¹ Rebecca M. Valette, Modern Language Testing : A Handbook, pp.4-5.

² David P. Harris, Testing English as a Second Language, p.5.

³ J. Donald Bowen, Techniques and Procedures in Second Language Teaching (Pasay City:Philippines Center for Language Study, 1962), p.451.

ตัวอย่างแบบสอบผลสัมฤทธิ์ได้แก่ แบบสอบประจำภาคที่ครูใช้วัดว่านักเรียนได้เรียนรู้ โครงสร้างไวยากรณ์ (Structure) กระสวนประโยค (Patterns) คำศัพท์และจำนวน ที่ครูได้สอนแล้วในภาคนั้นได้ดีเพียงไร

ตัวอย่างของแบบสอบสมรรถนะได้แก่ แบบสอบที่คณะกรรมการการศึกษาใช้วัดเด็กนักเรียน ที่จะจบชั้นประโยคมัธยมศึกษาว่ามีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทั้งหมดเพียงใด¹

ริเบคกา เอ็ม วาเลต (Rebecca M. Valette) กล่าวถึงแบบสอบสมรรถนะว่า "แบบสอบสมรรถนะบอกระดับความสามารถของผู้เรียนในทักษะหนึ่งโดยไม่คำนึงว่าเขาได้เรียนมา แคว้น"²

เมื่อพิจารณาจากคำอธิบายเรื่องแบบทดสอบประเภทต่าง ๆ ที่ผู้รู้ได้เสนอไว้ก็พอสรุปได้ว่า แบบสอบผลสัมฤทธิ์ สร้างขึ้นจากเนื้อหาวิชาที่ครูสอนให้แก่เด็กไปแล้วก่อนการสอบแต่ละครั้ง เพื่อวัดว่าเด็กมีความรู้ในสิ่งที่เรียนแล้วเพียงใด

แบบสอบสมรรถนะ สร้างขึ้นจากเนื้อหาทั้งหมดของโครงสร้างของภาษาได้แก่ ด้านเสียง ไวยากรณ์ และคำศัพท์ เป็นต้น

นอกจากนี้ เจ โดเนลด์ โบเวน (J. Donald Bowen) ได้กล่าวถึงการสร้างแบบสอบ ทางภาษาไว้ว่า เมื่อพิจารณาแบบสอบทางภาษาที่มีอยู่จะพบว่ามีความผิดพลาดอย่างร้ายแรงในการ สร้าง เพราะถึงแม้ว่าครูได้อาศัยความรู้ที่เล่าเรียนมาในการสร้างแบบสอบและประเมินผลเพื่อสร้าง แบบสอบที่มีความแม่นยำ (Valid) และเชื่อถือได้ (Reliable) ให้แต่ละวิชาที่ตนสอนแล้ว ก็ตาม ความรู้นั้นก็ไม่ได้สอนให้ครูสร้างข้อสอบเพื่อวัดความสามารถทางภาษาเลย เท่าที่ผ่านมามีครู เพียงแต่วัดกฎเกณฑ์ของภาษาและการใช้กฎเกณฑ์เหล่านั้น โดยมีได้วัดความสามารถในการทำ ความ เข้าใจ การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษอย่างมีความหมายที่สมบูรณ์เลย ดังนั้น ครูทุกคน ที่สอนภาษาต่างประเทศจึงควรมีความสามารถที่จะสร้างแบบสอบที่วัดความสามารถของนักเรียนในการ ใช้ภาษานั้นได้อย่างตรงและถูกต้องที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้³

¹ Ibid.

² Rebecca M. Valette, Modern Language Testing : A Handbook, p.5.

³ J. Donald Bowen, Techniques and Procedures in Second Language Teaching, pp.455-456.

ในการสร้างแบบสอบวัดสมรรถนะทางทักษะการใช้ภาษา นี้ เจ โดเนลด์ โบเวน (J. Donald Bowen) ให้ข้อคิดไว้ถึงตอนหนึ่งว่า

แบบสอบสมรรถนะทางภาษาใช้วัดความสามารถของบุคคลในการใช้ภาษาโดยไม่คำนึงถึงสิ่งที่ได้เรียนมาแล้ว และเนื้อหาของแบบสอบสมรรถนะจึงควรเอามาจากเนื้อหาทั้งหมดของรายวิชา ไม่ใช่เพียงส่วนใดส่วนหนึ่งเท่านั้น และควรจะสอบทักษะทางด้านความเข้าใจในการฟัง (Listening Comprehension) การออกเสียง (Pronunciation) การอ่าน (Reading) การเขียน (Writing) การใช้คำศัพท์ (Vocabulary) และความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (General Fluency)¹

จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่า เป็นการสนับสนุนให้ครูที่สอนภาษาต่างประเทศพยายามสร้างแบบสอบสมรรถนะทางภาษาเพื่อวัดสมรรถนะของนักเรียนในการใช้ภาษาในทักษะต่าง ๆ

ในฐานะที่ครูจะต้องเป็นผู้สร้างแบบสอบและใช้แบบสอบนั้น ๆ กับนักเรียน จึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสร้างแบบสอบที่ดีสมบูรณ์ มีคุณภาพ ประสิทธิภาพ และเชื่อถือได้

มีผู้รู้หลายท่านได้ให้ข้อคิดเกี่ยวกับแบบสอบที่ดีควรมีลักษณะอย่างไรไว้หลายท่าน เช่น เดวิด พี แฮริส (David P. Harris) กล่าวว่า "แบบสอบที่ดีต้องมีคุณสมบัติสามประการคือ ความเที่ยงตรง (Validity) ความเชื่อถือได้ (Reliability) และสามารถนำไปใช้ได้ (Practicality)"²

ดร.ชวาล แพร์ตกุล เสนอว่า แบบสอบที่ดีต้องมีคุณลักษณะดังนี้

1. มีความเที่ยงตรง (Validity) คือสามารถวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์ อาจแบ่งเป็นความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ตามโครงสร้าง (Construct Validity) ตามสภาพ (Concurrent Validity) หรือตามพยากรณ์ (Predictive Validity)

2. มีความยุติธรรม (Fair) คือออกคำถามให้ถ้วนถี่ ครอบคลุมหลักสูตร

¹ Ibid, p.510.

² David P. Harris, Testing English as a Second Language , p.13.

3. **ถามลึก (Searching)** คือไม่ถามแค่ความรู้ ความจำ แต่ถามถึงขั้นความเข้าใจ การแปลความ ตีความ และขยายความด้วย
4. **มีความช่วยเหลือเป็นเยี่ยงอย่าง (Exemplary)** คือมีคำถามท้าทายชวนให้คิดไม่ยากจนผู้สอบหมดกำลังใจและไม่ง่ายไปจนน่าชิน
5. **มีความจำเพาะเจาะจง (Definite)** คือคำถามแจ่มชัด ไม่คลุมเครือ
6. **มีความเป็นปรนัย (Objectivity)** คือมีความแจ่มชัด ในความหมายของคำถาม วิธีตรวจหรือมาตรฐานการให้คะแนนและการแปลความหมายของคะแนน
7. **มีประสิทธิภาพ (Efficiency)** คือมีจำนวนข้อเหมาะสมกับเวลาเพื่อประหยัดแรงงานในการตรวจ และสามารถให้คะแนนที่เที่ยงตรง และเชื่อถือได้มากที่สุด
8. **มีความยากพอเหมาะ (Difficulty)** ควรให้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับหรือสูงกว่า 50% ของคะแนนเต็มเล็กน้อย
9. **มีอำนาจจำแนก (Discrimination)** คือสามารถจำแนกผู้เข้าสอบออกเป็นประเภทได้อย่างดีตั้งแต่อ่อนสุดจนถึงเก่งสุด
10. **มีความเชื่อมั่นได้ (Reliability)** คือสามารถให้คะแนนคงที่ แน่นนอน ไม่แปรผัน¹

เฮนรี อี การ์เร็ต (Henry E. Garette) กล่าวถึงลักษณะของแบบสอบที่ดีว่า

1. เป็นข้อสอบแบบปรนัย (Objective Type Test) เพื่อให้การตรวจและให้คะแนนคงที่ตลอดไปไม่ว่าในสภาพเช่นไร และมีวิธีคำนวณการสอบเป็นแบบฉบับเดียวกัน
2. มีกำหนดเวลาแน่นอนในการสอบ (Rate Test)
3. มีระดับความยากง่ายและอำนาจการจำแนกสูง (Level of Difficulty and Level of Discrimination)
4. มีความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้สูง (Validity and Reliability)
5. มีปกติวิสัย (Norms) เพื่อช่วยแปลความหมายของคะแนนที่ได้จากการสอบ²

¹ ชาวาล แพร์คกุล, เทคนิคการวัดผล, หน้า 113-123.

000890

² Henry E. Garette, Testing For Teachers (New York : American Book Company, 1959), p.43.

ในการวัดสมรรถนะทางทักษะการเขียน (Writing Skill) ของนักเรียนที่มีปัญหา ถกเถียงกันว่าควรวัดความสามารถในการเขียนโดยตรง คือใช้แบบสอบเรียงความ (Composition Test) หรือควรวัดทางอ้อม ได้แก่การใช้แบบสอบปรนัย (Objective Test) วัดองค์ประกอบของทักษะการเขียนดี ปัญหานี้มีผู้รู้ทางภาษาได้แสดงข้อคิดเห็นไว้ต่าง ๆ กัน เช่น เดวิด พี แฮร์ริส (David P. Harris) ได้เปรียบเทียบการวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้แบบสอบเรียงความและแบบสอบปรนัยไว้ดังนี้

1. แบบสอบเรียงความ นักเรียนต้องรวบรวมคำตอบและเขียนด้วยคำพูดของตนเอง เป็นแบบสอบที่วัดความสามารถในการเขียนอย่างแท้จริงยิ่งกว่าแบบสอบปรนัย
  2. แบบสอบเรียงความ กระตุ้นให้นักเรียนปรับปรุงการเขียนของตนเอง ในทางตรงข้าม แบบสอบปรนัยจะเป็นเหตุให้นักเรียนไม่พยายามปรับปรุงทักษะการเขียนของตนเอง
  3. แบบสอบเรียงความ เตรียมได้ง่ายและเร็วกว่าแบบสอบปรนัยมาก¹
- แต่มีผู้วิจารณ์แบบสอบเรียงความในทำนองตรงกันข้ามดังนี้

1. แบบสอบเรียงความเป็นแบบสอบที่เชื่อถือไม่ได้ด้วยเหตุผลดังนี้
  - 1.1 นักเรียนไม่ได้เขียนเรียงความเรื่องเดียวกันทุกคน ต่างคนต่างก็สามารถเลือกเขียนเรื่องที่ตนเองถนัดหรือสนใจ
  - 1.2 การตรวจให้คะแนนข้อสอบแบบเรียงความเป็นอัตนัย (Objective) มากกว่าการตรวจให้คะแนนแบบสอบปรนัย

2. ในการเขียนเรียงความนักเรียนสามารถปิดบังข้อบกพร่องของตนเองได้ โดยการหลีกเลี่ยงไม่ยอมเขียนสิ่งที่เห็นว่ายากและเป็นปัญหาสำหรับตนเอง เช่นกระสวนไวยากรณ์บางแบบหรือศัพท์บางคำ เป็นต้น แต่ในการทำแบบสอบปรนัยนักเรียนต้องทำข้อสอบหมดทุกข้อ ดังนั้นจึงไม่สามารถหลีกเลี่ยงข้อที่ยากหรือเป็นปัญหาเหล่านี้ได้

3. แบบสอบเรียงความต้องใช้เวลาในการตรวจให้คะแนนมากกว่าแบบสอบปรนัย ดังนั้นจึงสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายมากในกรณีที่ทดสอบกับประชากรจำนวนมาก²

¹David P. Harris, Testing English as a Second Language, p.69.

²Ibid., pp.70-71.

ไอ ดันลอป (I. Dunlop) แห่งมหาวิทยาลัยสโตคโฮล์มและอดีตผู้อำนวยการศึกษา ศูนย์ภาษาอังกฤษของสวีเดน ได้กล่าวสนับสนุนข้อสรุปของ อาร์ ฟอร์เรสต์ (R. Forrest) ผู้เขียนบทความเรื่อง English Language Teaching Versus the Examiners ให้นิตยสาร English Language Teaching, Vol. XXII No.2 ซึ่งกล่าวว่าข้อสอบแบบเรียงความเป็นแบบสอบที่ไม่ดี (poor test) ในการวัดความสามารถของชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาอังกฤษ ดันลอป มีความเห็นว่าการเขียนเรียงความนั้นผู้เขียนต้องมีจินตนาการ (imagination) มาก ดังนั้น นักเรียนที่มีจินตนาการน้อยจึงถูกตัดสินจากการทดสอบว่าไม่มีความสามารถในการเขียน ซึ่ง ดันลอป เห็นว่าไม่ถูกต้อง เพราะนักเรียนชาวต่างชาติส่วนใหญ่มีความจำเป็นในการเขียนอยู่ 2 ประเภท คือ การเขียนจดหมาย และการเขียนรายงานจากสิ่งที่ได้อ่านหรือได้ฟังเท่านั้น¹

นักการศึกษาและผู้รู้หลายท่านได้ให้การสนับสนุน การวัดความสามารถในการเขียนด้วยข้อสอบแบบปรนัยมากกว่าข้อสอบแบบเรียงความ ตัวอย่างเช่น รีเบคก้า เอ็ม วาเลตต์ (Rebecca M. Valette) กล่าวว่า "ข้อสอบแบบให้เลือกตอบถึงแม้จะเป็นการวัดความสามารถของการเขียน โดยทางอ้อม ก็สามารถใช้ได้ดีในการทดสอบภาษาต่างประเทศ และสะดวกกว่าในการตรวจให้คะแนน"²

วิลเลียม เอ แมคคาร์ทีนีย์ (William A. McCartney) ได้ทดลองทำการทดสอบความสามารถในการเขียน โดยใช้ข้อสอบแบบปรนัยกับนิสิตจำนวน 449 คน ณ มหาวิทยาลัยฮาวาย สรุปผลว่าสามารถใช้การทดสอบแบบปรนัยวัดความสามารถในการเขียนได้โดยให้การวัดผลสัมพันธ์กับความสามารถด้านอื่น เช่น ความสามารถในการใช้โครงสร้าง คำศัพท์ และความรู้ความเข้าใจใน

¹ I. Dunlop, "Tests of Writing Ability in English as a Foreign Language" English Language Teaching 24 (October 1969) : 114-118.

² Rebecca M. Valette and Renee S. Disick, Modern Language Performance Objectives and Individualization A Handbook (New York : Harcourt Brace, Jovanovich Inc., 1972), p.171.

ไวยากรณ์ของภาษาซึ่งเป็นพื้นฐานนำไปสู่ความสามารถในการเขียน นอกจากนี้การวัดผลแบบปรนัยยังช่วยให้ทราบถึงจุดอ่อนของนักเรียนได้แน่นอนกว่าการทดสอบให้เขียนเรียงความเสียอีก¹

เดวิด พี แฮริส (David P. Harris) กล่าวถึงการทดสอบความสามารถในการเขียนในปัจจุบันว่า "แบบสอบปรนัยที่สร้างขึ้นอย่างที่สามารถใช้วัดทักษะการเขียนได้ดีเท่ากับแบบสอบเรียงความ ทั้งยังตรวจให้คะแนนได้ง่ายกว่าแบบสอบเรียงความด้วย"²

ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ ในปัจจุบันแบบสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษส่วนมากจึงนิยมสร้างเป็นแบบสอบปรนัยที่วัดทักษะที่จำเป็นและสำคัญในการเขียนมากกว่าที่จะสร้างเป็นแบบสอบเรียงความที่เรียงกร้องให้ผู้เข้าสอบแสดงความสามารถโดยการเขียนข้อความหรือแสดงความคิดเห็นออกมาโดยตรง

ทักษะที่สำคัญและจำเป็นต่อการเขียนนั้นได้มีผู้เสนอแนะไว้ต่าง ๆ กันดังนี้

เดวิด พี แฮริส (David P. Harris) ได้เสนอแนะการสร้างแบบสอบปรนัยวัดทักษะที่เป็นพื้นฐานสำคัญของการเขียนดังต่อไปนี้

1. วัดทักษะด้านไวยากรณ์และการใช้สำนวนโวหารในภาษา (Testing Formal Grammar and Style) ได้แก่การวัดว่าผู้เรียนมีความรู้ด้านโครงสร้างไวยากรณ์ที่เป็นแบบแผนของภาษาเขียน (Written language) หรือไม่ ตัวอย่างเช่น เรื่องความสอดคล้องระหว่างประธานกับกริยา (Subjects and verbs agreement) การใช้โครงสร้างที่เหมือนกัน (Structural Parallelism) การใช้สรรพนาม (Use of Pronouns) การเปรียบเทียบคุณศัพท์ (Comparison of Adjectives) การสร้างรูปคำกริยาพิเศษ (Formation of Adverbs) การสร้างรูปคำกริยาปกติ (Formation of Irregular Verbs) และเรื่องอื่น ๆ ที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ในชีวิตจริง

¹ William A. McCartney "The Development of An Objective Test Instrument for Measuring the Writing Ability of College Freshmen" Dissertation Abstracts 23 (January 1963) : 2375.

² David P. Harris, Testing English as a Second Language, pp.69--75.

2. วัดความสามารถในการรวบรวมข้อความ (Testing the Ability of Organize Materials) ได้แก่การวัดว่าผู้เรียนสามารถรวบรวมข้อความที่ตัดเป็นตอน ๆ เข้าเป็นประโยคหรือเข้าเป็นเรื่องราวหนึ่งย่อหน้า (paragraph organization) ได้ถูกต้องตามลำดับเนื้อหาหรือไม่

3. วัดทักษะระดับกลของการเขียน (Testing the Mechanics of Writing) ได้แก่ การวัดว่าผู้เรียนสามารถใช้เครื่องหมายวรรคตอน การขึ้นต้นด้วยอักษรตัวใหญ่ (Punctuation and Capitalization) และการสะกดคำให้ถูกต้อง (Spelling) เป็นต้น¹

รีเบคก้า เอ็ม วาเลตต์ (Rebecca M. Valette) ได้เสนอแนะการสร้างแบบสอบปรนัยวัดความสามารถในการเขียนตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมของการเขียนภาษาอังกฤษไว้เป็นระดับต่าง ๆ ดังนี้

1. ทักษะระดับกล (Mechanical Skills) คือระดับที่มุ่งหมายให้ผู้เรียนแสดงความสามารถในการเขียน (Reproduction) เช่น การลอกข้อความ (Copying) การสะกดคำจากความจำ (Spelling from memory) หรือการเขียนประโยคเทียบแทน (Writing sentence substitution) เป็นต้น

2. ระดับรับรู้ (Knowledge) คือระดับที่มุ่งหมายให้ผู้เรียนแสดงความสามารถในการระลึกได้ (Recall) ถึงความรู้ เช่น สามารถเขียนคำบอก (Dictation) ใช้กระสวยไวยากรณ์ได้ถูกต้อง (Correct use of grammatical terms) ใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ (Punctuation) และสามารถตอบคำถามที่เคยมพบได้ (Answering familiar questions) เป็นต้น

3. ถิ่นโยงการเรียนรู้(Transfer)คือระดับที่มุ่งหมายให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ได้ (Application) เช่น สามารถเลือกข้อความส่วนที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ (Selection - correct grammatical part) รวมข้อความเข้าเป็นประโยคใหม่ (Recombination) เรียงลำดับข้อความใหม่ (Rearrangement) หรือสามารถเขียนเรียงความตามแนวทางที่วางไว้ให้ (Guided composition) เป็นต้น

¹ Ibid.

4. ระดับสื่อความหมาย (Communication) คือระดับที่มุ่งหมายให้ผู้เรียนสามารถแสดงความรู้สึกนึกคิดของตนเองออกมา (Self-Expression) เช่นสามารถเขียนเรื่องต่าง ๆ ตามความคิดของตนเอง (Writing original material) เขียนจดหมายถึงเพื่อน (Friendly letters) เขียนคำอธิบาย (Explanation) หรือสามารถเขียนเรียงความตามหัวเรื่องที่กำหนดให้ (Given topics) เป็นต้น

5. ระดับวิพากษ์วิจารณ์ (Criticism) คือระดับที่มุ่งหมายให้ผู้เรียนสามารถสังเคราะห์ (Synthesis) คือรวบรวมส่วนประกอบย่อย ๆ เข้าเป็นระบบใหญ่ได้ ตัวอย่างเช่น พิจารณาความถูกต้องของลักษณะการเขียนและการใช้สำนวนโวหาร (Correctness of style and tone) เลือกใช้ถ้อยคำได้เหมาะสมกับเรื่องราวและวัตถุประสงค์ที่จะเขียน สามารถเขียนจดหมายธุรกิจ (Formal business letters) หรือเรื่องสั้น (Short story) หรือเขียนเรียงความแสดงความคิดเห็นเฉพาะเรื่องได้ (Essays from particular point of view) เป็นต้น¹

เจ บี ฮีตัน (J.B. Heaton) ได้แบ่งทักษะที่จำเป็นและสำคัญต่อการเขียนที่ดีไว้ 4 ประการดังนี้

1. ทักษะไวยากรณ์ (Grammatical Skills) ได้แก่ความสามารถในการเขียนประโยคได้ถูกต้อง
2. ทักษะการใช้แบบแผนของการเขียน (Stylistic Skills) ได้แก่ความสามารถในการเขียนประโยคได้หลายแบบและใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. ทักษะกล (Mechanical Skills) ได้แก่ความสามารถในการใช้ระเบียบแบบแผนที่ถูกต้องของภาษาเขียน เช่นการใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการสะกดคำ เป็นต้น
4. ทักษะการพิจารณาตัดสิน (Judgement Skills) ได้แก่ความสามารถในการเขียนข้อความได้เหมาะสมตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ สามารถเลือกรวบรวมและเรียบเรียงข้อความให้ต่อเนื่องสัมพันธ์กัน²

¹ Rebecca M. Valette and Renee S. Disick, Modern Language Performance Objectives and Individualization : A Handbook, pp.171-180.

² J.B. Heaton, Writing English Language Tests, pp.138-139.

บุคคลดังกล่าวเหล่านี้นอกจากได้ให้คำอธิบายในการสร้างแล้วยังได้เสนอ เทคนิคและตัวอย่างของแบบสอบปรนัยวัดทักษะต่าง ๆ ของการเขียนไว้อย่างน่าสนใจและน่าศึกษายิ่ง อันเป็นแนวทางที่ผู้วิจัยนำมาเป็นหลักในการสร้างแบบสอบปรนัยวัดสมรรถนะทางการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3, 4 และ 5 ในครั้งนี้

การที่จะสร้างแบบสอบให้มีคุณสมบัติที่จำเป็นต้องมีวิธีดำเนินงานเป็นขั้นตอน สำหรับการสร้างแบบสอบภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้น เดวิด พี แฮร์ริส (David P. Harris) ได้เสนอลำดับขั้นไว้ดังนี้

1. เตรียมแบบสอบ
  - 1.1 กำหนดวัตถุประสงค์ของรายวิชาโดยทั่วไป
  - 1.2 แบ่งวัตถุประสงค์ของรายวิชาโดยทั่วไปออกเป็นรูปของเนื้อหาวิชา
  - 1.3 สร้างรูปแบบของแบบสอบ คือกำหนดจำนวนข้อและเวลา
2. เตรียมข้อสอบและคำอธิบาย
3. ทบทวนหัวข้อสอบให้ถูกต้อง
4. ทดลองใช้ข้อสอบและวิเคราะห์ เพื่อหาระดับความยาก อำนาจจำแนก คุณประสิทธิภาพของข้อสอบและบันทึกผลวิเคราะห์ข้อสอบ
5. รวบรวมข้อสอบที่คัด เลือกแล้ว เป็นแบบสอบชุดสุดท้าย
6. นำแบบสอบไปใช้จริง¹

สำหรับการสร้างแบบสอบสมรรถนะทางการเขียนภาษาอังกฤษนั้น ลำดับขั้นในการสร้างแบบสอบจะดำเนินไปในทำนองเดียวกับลำดับขั้นของการสร้างแบบสอบของเดวิด พี แฮร์ริส (David P. Harris) กล่าวคือ

1. ศึกษาวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมของทักษะภาษาโดยทั่วไป
2. ศึกษาวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม เฉพาะทักษะการเขียน (Behavioral Objectives of Writing Skills)

¹ David P. Harris, Testing English as a Second Language, pp.94-110.

3. สร้างตารางวิเคราะห์รายการ (Tables of Specification)
4. สร้างแบบสอบโดยเลือกข้อความจากแหล่งต่าง ๆ หรืออาจแต่งข้อความเองให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม
5. วิเคราะห์ผลการสอบ (Item Analyses) เพื่อหาอำนาจจำแนก (Power of Discrimination) ระดับความยาก (Level of Difficulty) และความเชื่อถือได้ (Reliability)
6. เลือกข้อสอบที่มีคุณภาพ
7. นำแบบสอบที่คัด เลือกข้อสอบไว้แล้วไปทดลองใช้อีกครั้งหนึ่ง หรือ
8. นำไปดำเนินการสอบกับประชากรจริง

การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสอบสมรรถนะในการเขียนภาษาอังกฤษนี้ เท่าที่ค้นคว้า และสำรวจดูปรากฏว่ายังไม่มีผู้ทำการวิจัยเรื่องนี้โดยตรงในประเทศไทยเลย ส่วนมากเป็นการสร้างแบบสอบวัดทักษะหรือเนื้อหาวิชาประเภทอื่น เช่น แบบสอบผลสัมฤทธิ์ทางไวยากรณ์อังกฤษ แบบสอบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน หรือถ้าจะมีการสร้างแบบสอบสมรรถนะเป็นรายวิชาอื่น เช่น เลขคณิต ภาษาไทย และวิทยาศาสตร์ เป็นต้น สำหรับในต่างประเทศมีผู้สร้างแบบสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษพอสมควร ผู้วิจัยขอเสนอการวิจัยที่เกี่ยวข้องของต่างประเทศก่อนดังนี้

ในปี ค.ศ. 1956-1963 Educational Testing Service ได้จัดสร้างแบบสอบ Sequential Tests of Educational Progress : Writing เพื่อวัดความก้าวหน้าในการเขียนของนักเรียน 4 ระดับชั้น คือ ระดับชั้น 4-6, 7-9, 10-12 และชั้น 13-14 ระดับละ 2 พอร์ม (A และ B) ใช้เวลา 70 หรือ 90-100 นาที ไม่มีรายละเอียดเกี่ยวกับความเชื่อถือได้ของพอร์ม B ในคู่มือของแบบสอบนี้กล่าวว่า แบบสอบนี้มุ่งวัดทักษะ 5 ประการที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเขียนที่ดี ได้แก่ การรวบรวมข้อความ (Organization) ระเบียบแบบแผนของภาษา (Convention) ความคิดวิพากษ์วิจารณ์ (Critical Thinking) การใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ (Effectiveness) และการเลือกใช้ภาษาอย่างเหมาะสม (Appropriateness) แต่ ฮิลเลล แบล็ก (Hillel Black) บรรณาธิการหนังสือพิมพ์โพสต์ ฉบับเย็นวันเสาร์แห่งนิวยอร์ก

วิจารณ์ว่าแบบสอบนี้ล้มเหลวในการวัดทักษะอื่น ๆ ยกเว้นเรื่องระเบียบแบบแผนของภาษาอย่างเดียวน¹ และชาร์ลอตต์ ครูน เดวิส (Charlotte Croon Davis) แห่งมหาวิทยาลัยบรองซ์วิลด์นิวยอร์ก กล่าววิจารณ์ว่าน่าจะเป็นแบบสอบความสามารถในการอ่านมากกว่าเพราะถึงแม้จะเป็นแบบสอบปรนัยที่มี 4 ตัวเลือก จำนวน 60 ข้อ แต่ก็เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อความสั้น ๆ ที่ให้มา (passages) 8-10 ข้อความ และ หลุยส์ ซี ซัทเนอร์ (Louis C. Zahner) หัวหน้าหมวดภาษาอังกฤษของโรงเรียนโกรตัน แห่งเมืองโกรตัน มลรัฐแมสซาชูเซตส์ ก็วิจารณ์ว่าไม่ใช่แบบสอบที่วัดความสามารถในการเขียน²

ปี ค.ศ.1961 แมคคลิน โทมัส (Macklin Thomas) แห่ง Science Research Associates Inc. ได้สร้างแบบสอบ Writing Skills Test วัดผลสัมฤทธิ์ของการเขียนสำหรับนักเรียนระดับชั้น 9-12 ใช้เวลา 40 นาที วัดทักษะเบื้องต้นที่ใช้ในการเขียนเรียงความเป็นข้อสอบ 70 ข้อ มีทั้ง 4 และ 5 ตัวเลือก ทดสอบ 6 อย่างคือ คำศัพท์ (Vocabulary) การรู้จักประโยค (Sentence Recognition) ไวยากรณ์ (Grammar) การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและทักษะกล (Punctuation and Mechanics) การสะกดคำ (Spelling) และการสร้างประโยค (Sentence Building) แบบสอบนี้ วิลเลียม อี คอฟฟ์แมน (William E. Coffman) ผู้อำนวยการกองวิจัยและพัฒนาหน่วยวางแผนวิทยาลัยแห่ง Educational Testing Service ได้วิจารณ์ว่าเป็นแบบสอบที่มีประโยชน์จำกัด เพราะมีแบบสอบเพียงฟอร์มเดียวและให้ความเห็นว่าเหมาะที่จะใช้ทดสอบนิสิตในมหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 มากกว่านักเรียนมัธยมระดับชั้น 9-12³

¹ Oscar Krisen Buros. ed., The Sixth Mental Measurements Year-book (New Jersey : The Gryphon Press Highland Park, 1965), pp.592-597.

² Oscar Krisen Buros. ed., The Fifth Mental Measurements Year-book (New Jersey : The Gryphone Press Highland Park, 1959), pp.360-313.

³ Oscar Krisen Buros. ed., The Sixth Mental Measurements Year-book , pp.597-599.

ในปี ค.ศ.1961-1962 สถาบันภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยมิชิแกน ได้จัดทำแบบสอบสมรรถนะภาษาอังกฤษของมิชิแกน (Michigan Test of English Language Proficiency) ใช้สอบความรู้ภาษาอังกฤษของชาวต่างประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษ แต่มีความประสงค์จะเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยของสหรัฐอเมริกาใช้เวลา 75-90 นาที ผู้ทำการทดลองใช้แบบสอบคือ จอห์น อัฟเชอร์ เลสลีย์ พาล์มเมอร์ จอห์น แฮร์ริส และ เจอราลดีน เมย์ (John Upsher, Leslie Palmer, John Harris and Geraldine May) จัดพิมพ์โดย Folette's Michigan Book Store Inc. แบบสอบนี้ จอห์น บี แครอล (John B. Carroll) ศาสตราจารย์วิชาจิตวิทยาการศึกษาแห่งมหาวิทยาลัยฮาวาร์ด วิจารณ์ว่าเป็นแบบสอบวัดความสามารถของนักเรียนที่ไม่ได้พูดภาษาอังกฤษว่าจะสามารถติดตามการสอนในมหาวิทยาลัยที่บรรยายด้วยภาษาอังกฤษได้เพียงใด และเป็นการวัดสมรรถนะภาษาอังกฤษของนักเรียนด้วย เป็นข้อสอบแบบปรนัย 100 ข้อ มี 4 ตัวเลือก และมีให้เขียนเรียงความใช้เวลา 30 นาที รวมอยู่ด้วย เฉพาะส่วนที่เป็นปรนัยแบ่งเป็น 3 ตอน คือทดสอบไวยากรณ์ 40 ข้อ คำศัพท์ 40 ข้อ และความเข้าใจในการอ่าน 20 ข้อ ไม่มีกำหนดเวลาว่าแต่ละตอนใช้เวลาเท่าใด และไม่บอกว่าเป็นแบบสอบความสามารถ (Power Test) หรือเป็นแบบสอบความเร็ว (Speed Test) แครอลกล่าวว่านักเรียนที่เก่งจะทำได้ดีขึ้น ส่วนคนไม่เก่งจะทำตอนที่ เป็นความเข้าใจในการอ่านไม่ทัน เพราะอยู่หลังสุด ผู้วิจารณ์กล่าวว่าข้อสอบแต่ละข้อเลือกมาอย่างดีสร้างได้ดีสำหรับทดสอบสิ่งที่ยากสำหรับนักเรียนที่ไม่ได้พูดภาษาอังกฤษ ตามรายงานผลการสอบครั้งหนึ่งมีผู้เข้าสอบ 300 คน ที่มีภาษาแม่แตกต่างกันถึง 10 ภาษา เพื่อแข่งขันเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย 150 แห่ง ได้ค่าเฉลี่ยคะแนนดิบ 75.35 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 12.77 ความเชื่อถือได้แบ่งครึ่งข้อสอบ (Split-half Reliability) .965 และความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัดเท่ากับ 3.35 และในบทวิจารณ์ไม่ได้กล่าวถึงข้อสอบส่วนที่เป็นเรียงความเลย¹

ในปี ค.ศ.1964-1970 The College Entrance Examination Board and Educational Testing Service ได้สร้างแบบสอบภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (Test of English as a Foreign Language) หรือที่เรียกย่อว่า TOEFL เพื่อใช้

¹ Ibid., pp.638-640.

ทดสอบนักเรียนชาวต่างประเทศที่สมัครเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา โดยจัดการสอบปีละ 4 ครั้ง คือในเดือนมกราคม มีนาคม มิถุนายน และตุลาคม ทำการสอบในประเทศต่าง ๆ ประมาณ 100 ประเทศ แบบสอบนี้แบ่งเป็น 5 ตอน คือ ความเข้าใจในการฟัง ไวยากรณ์อังกฤษ คำศัพท์ ความเข้าใจในการอ่าน และความสามารถในการเขียน ใช้เวลาทั้งหมดประมาณ 140 หรือ 160 นาที แบบสอบนี้เคยมีผู้สมัครเข้ารับการทดสอบถึง 114,000 คน ในระหว่างปี ค.ศ.1964-1969 และมีความเชื่อถือได้รวมของแบบสอบตามสูตร KR₂₀ สูงถึง .97 สำหรับข้อสอบตอนความสามารถในการเขียน (Writing Ability) นั้น คลินตัน ไอ เซส (Clinton I. Chase) ศาสตราจารย์หัวหน้าแผนกจิตวิทยาการศึกษาและผู้อำนวยการสำนักทดสอบและวิจัยการศึกษาแห่งมหาวิทยาลัยอินดีแอนา ได้วิจารณ์ว่า แบบสอบความสามารถในการเขียนแบ่งเป็น 2 ส่วน ส่วนแรก (Part A) เป็นข้อสอบแบบให้หาที่ผิดจากตัวเลือกที่เป็นคำหรือวลีที่ขีดเส้นใต้ไว้ 4 แห่ง และมีอักษร A, B, C และ D กำกับใต้คำหรือวลีเหล่านั้น ส่วนหลัง (Part B) เป็นการตอบประโยคให้ได้ใจความสมบูรณ์ โดยเลือกจากข้อความที่ให้มีมา เซส วิจารณ์ว่าข้อสอบตอนนี้คล้ายกับตอนที่ทดสอบไวยากรณ์อังกฤษ (English Structure) เพราะส่วนใหญ่เป็นการทดสอบหลักไวยากรณ์ซึ่งไม่ค่อยสัมพันธ์กับสิ่งที่นักเรียนต้องเขียนเรียงความจริง ๆ ในมหาวิทยาลัย นอกจากนี้ เซส ยังกล่าวว่าข้อสอบวัดความสามารถในการเขียนนี้แบบสอบ Sequential Test of Educational Progress : Writing ซึ่งถึงแม้ว่าจะค่อนข้างยากก็มีส่วนสัมพันธ์กับงานเขียนที่นักเรียนจะต้องลงมือกระทำจริงในมหาวิทยาลัยมากกว่าข้อสอบความสามารถในการเขียนของ TOEFL¹

ปี ค.ศ.1970 แอลตัน แอล เรย์เกอร์ (Alton L. Raygor) แห่ง McGraw-Hill Book Co., Inc. ได้สร้างแบบสอบ Writing Test : McGraw-Hill, Basic Skills System หรือเรียกย่อว่า MBSS Writing Test สำหรับนักเรียนระดับชั้น 11-14 เพื่อใช้คู่กับบทเรียนแบบโปรแกรมของบริษัท แต่ก็สามารถนำไปใช้ตามลำพังได้ แบบสอบนี้สร้างขึ้น 2 พอร์ม ใช้เวลา 45 หรือ 55 นาที เลียนาร์ด เอส เฟลด์ (Leonard S. Feldt) ศาสตราจารย์วิชาการศึกษาแห่งมหาวิทยาลัยไอโอวา ได้วิจารณ์แบบสอบนี้ว่าแบ่งเป็น 3 ตอน

¹ Oscar Krisen Buros. ed. , The Seventh Mental Measurements Yearbook: (New Jersey : The Gryphon Press, 1972), pp.550-553.

วัดทักษะกลของภาษา (Language mechanics) กระสวนประโยค (Sentence pattern) และการแบ่งย่อหน้า (Paragraph pattern) ตอนแรกมี 30 ข้อ วัดความสามารถในการใช้กลไกของภาษา เช่น การใช้อักษรตัวใหญ่ เครื่องหมายวรรคตอน และไวยากรณ์ (ได้แก่เรื่องกาล รูปคำสรรพนาม ความสอดคล้องระหว่างประธานกับกริยาและอื่น ๆ) ตอนที่ 2 มี 25 ข้อ ว่าด้วยการแยกประเภทของประโยค (Complex, compound) การเลือกใช้คำสรรพนาม (Who และ which เป็นต้น) การหาโครงสร้างที่ไม่คล้ายคลึงกัน (Detection of non-parallel construction) การหาคำหรือวลีที่จะใช้นำหรือเชื่อมต่อประโยค เป็นต้น ส่วนตอนสุดท้ายมี 15 ข้อ ว่าด้วยการเรียบเรียงข้อความเข้าเป็นย่อหน้า (Paragraph) ได้แก่การบอกได้ว่าประโยคใดเป็นประธานนำเรื่อง ประโยคขยายหัวเรื่อง และประโยคสรูป และการรู้จักเรียงประโยคเข้าตามลำดับ ผู้วิจารณ์กล่าวว่าแบบสอบนี้ส่วนมากเป็นข้อที่ให้นักเรียนหาที่ผิด มีน้อยข้อที่ให้นักเรียนหาคำหรือวลีที่ถูกต้อง อีกประการหนึ่ง การกำหนดเวลาเพียง 45 นาที ทำให้ออกข้อสอบได้น้อยข้อ ผู้ผลิตได้หาเกณฑ์ปกติวิสัย (Norms) โดยทดสอบกับประชากร 3 กลุ่ม คือ นักเรียนในระดับชั้น 11-12 นักศึกษาในวิทยาลัยหลักสูตร 2 ปี และนิสิตชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยหลักสูตร 4 ปี การวิเคราะห์ข้อสอบและหาค่าความ เชื่อถือได้ของข้อสอบกระทำโดยไม่แยกกลุ่มตัวอย่างประชากร ได้ค่าความ เชื่อถือรวมของแบบสอบเท่ากับ .70¹

สำหรับในประเทศไทยเท่าที่สำรวจและค้นคว้าดู ยังไม่ปรากฏว่ามีผู้วิจัย เรื่องการสร้างแบบสอบสมรรถนะทางการเขียนภาษาอังกฤษ (Writing) โดยตรงเลย มีแต่การสร้างแบบสอบผลสัมฤทธิ์ทางใช้ภาษาอังกฤษทางด้านที่พอจะ เกี่ยวข้องกับการเขียนอยู่บ้างซึ่งได้แก่ การใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ ดังนั้น ผู้วิจัยขอเสนอผลงานวิจัย เรื่องการสร้างแบบสอบผลสัมฤทธิ์ในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษดังต่อไปนี้

นฤมล ภิศราภรณ์ ได้ทำการวิจัย เรื่อง การสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ไวยากรณ์อังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมแบบประสมในกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยสร้างแบบสอบจากหนังสือ Intermediate English Course for Thailand, Book III ของหน่วยศึกษานิเทศก์ภาษาอังกฤษ กรมสามัญศึกษา ได้ทำการทดลองสอบ 2 ครั้ง วิเคราะห์ข้อสอบเป็น

¹ Ibid., pp.500-502.

รายชื่อ คัดเลือกข้อสอบที่ดีไว้ 120 ข้อ นำไปทดสอบจริงเป็นครั้งที่ 3 กับประชากร 390 คน ซึ่งลุ่มมาเพียง 370 คน ทำการปรับปรุงแก้ไขครั้งที่ 2 ได้ข้อสอบที่น่าพอใจ 106 ข้อ มีระดับความยาก .25-.79 อำนาจจำแนก .22-.70 ค่าความเชื่อถือได้ของแบบสอบ .94 ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัดเท่ากับ 1.26 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 20.95¹

พ.ศ.2518 ลาย เอฟ บาคแมน (Lyle F. Bachman) และมาร์ค พอลลาร์ด (Marc Pollard) แห่งศูนย์ภาษาอังกฤษ (Central Institute of English Language) ได้สร้างแบบสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนเริ่มเรียน เพื่อใช้ทดสอบนักเรียนตามโครงการเรียนภาษาตามความสามารถของแต่ละบุคคล ซึ่งใช้อุปกรณ์ JILAP (The Jacaranda Individualized Language Arts Program) และนักเรียนเริ่มเรียนที่ใช้แบบเรียน The Oxford English Course for Thailand, Book I แบ่งข้อสอบเป็น 6 ฉบับ คือแบบสอบความสามารถในการจำแนกเสียง การเขียนตามคำบอก ความเข้าใจในการฟัง การใช้โครงสร้างคำศัพท์ และความเข้าใจในการอ่าน²

สำหรับแบบสอบความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาอังกฤษได้สร้างขึ้นเป็น 2 ชุด ชุดแรกสำหรับอุปกรณ์ JILAP Stage one tan series ผู้วิจัยได้ออกข้อสอบ 15 ข้อ นำไปทดสอบนักเรียนในโครงการ 474 คน ได้ข้อสอบที่น่าพอใจหาค่าความเชื่อถือได้ของแบบสอบโดยใช้สูตร คูเคอร์ ริชาร์ดสัน (KR₂₀) ได้ .756 ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด 1.690 ชุดที่สองสำหรับ The Oxford English Course for Thailand, Book I ผู้วิจัยสร้าง

¹ นฤมล ภักธภานุ, "การสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ไวยากรณ์อังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม ในโรงเรียนมัธยมแบบประสมในกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต แผนกมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516).

² Lyle F. Bachman and Marc Pollard, Report on English Proficiency Tests, Khon Kaen Rural Schools. (Bangkok : Central Institute of English Language, 1975)

ข้อสอบขึ้น 15 ข้อ ทดสอบนักเรียนในโครงการ 121 คน ได้ค่าความเชื่อถือได้ของแบบสอบเท่ากับ .319 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด 1.693¹

พ.ศ.2519 พิชรประภา แพร์ตกุล ได้ทำการวิจัยเรื่องการสร้างแบบสอบความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาอังกฤษของนักเรียนเริ่มเรียน เป็นการสร้างแบบสอบระดับต่อเนื่องจาก ล่าย เอฟ บาดแมน (Lyle F. Bachman) และมาร์ค พอลลาร์ด (Marc Pollard) ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบ 3 ชุด คือ

1. แบบสอบความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นปีที่ 1 โดยใช้รูปกรณ JILAP Stage one red and green series หรือแบบสอบ J II

2. แบบสอบความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นปีที่ 2 โดยใช้แบบเรียน The Oxford English Course for Thailand , Book II หรือแบบสอบ O II

3. แบบสอบความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นปีที่ 3 โดยใช้รูปกรณ JILAP Stage one blue series and stage two tan series กับ The Oxford English Course for Thailand, Book III หรือแบบสอบ JO III

ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบเป็นฟอร์มคู่ขนาน A และ B แบ่งเป็นแบบสอบ J II 15 ข้อ O II 15 ข้อ และ JO III 20 ข้อ ทำการทดลองสอบกับนักเรียนกลุ่ม JILAP จำนวน 258 คน และกลุ่ม The Oxfords 203 คน และในการสอบจริง

แบบสอบ J II ทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างประชากรจำนวน 501 คน ใช้เวลา 20 นาที

แบบสอบ O II ทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างประชากรจำนวน 286 คน ใช้เวลา 20 นาที

แบบสอบ JO III ทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างประชากรจำนวน 289 คน ใช้เวลา 20 นาที

จากผลการทดสอบปรากฏว่า แบบสอบ J II ได้คะแนนเฉลี่ย 9.85 จากคะแนนเต็ม 15 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 3.39 ค่าความเชื่อถือได้ของแบบสอบ $r_{21} = .76$ ถ้าใช้

¹ Ibid.

สูตร Spearman Brown Correlation Formula = .91   ความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน
ในการวัด = 1.65

แบบสอบ O II ได้ค่าเฉลี่ยคะแนนดิบ 6.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 2.61
ค่าความเชื่อถือได้ของแบบสอบ (r_{21}) = .50 ถ้าใช้สูตร Spearman Brown
Formula = .77   ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด = 1.85

แบบสอบ JO III ได้ค่าเฉลี่ยคะแนนดิบ 8.18 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 3.03
ค่าความเชื่อถือได้ของแบบสอบ r_{21} = .64 ถ้าใช้สูตร Spearman Brown Correlation
Formular = .86   และความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด = 1.83¹

ศูนย์วิทยพัชกร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

---

¹ พิชรประภา แพร์ตกุล, "การสร้างแบบสอบความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษา-
อังกฤษของนักเรียนเริ่มเรียน" (วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต แผนกมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519)